

Michail Zadornov o CIA a ruské elitě

- CZ24 News | 21. dubna 2021

USA/RUSKO: Když se lidé ptají, kdo a proč dělá to, co dělá, neuvědomují si často, že k tomu není třeba žádných složitých konspirací. Jen se o tom „prostě příliš“ nemluví. Kousíček mozaiky k pochopení „vzniku a výchově“ zrádců“ a zaprodanců, nejen v Rusku, můžete poznat i v tomto rozhovoru.

Pozn.: Tuto příhodu uváděl ruský satirik a spisovatel Michail Zadornov i při svých vystoupeních. Samozřejmě byla upravena pro vystoupení. M. Zadornov vždy reagoval na nálady obecnstva a občas něco vynechával, zkracoval:

Rok 1999. Boston. Moje poslední vystoupení v Americe. Od té doby jsem nebyl ani v jednom americkém městě, protože mne zbavili víza. To je historie známá (v Rusku), ale ta, o které teď budu vyprávět, může být odhalena až dnes.

Boston je městem intelektuálů, je zde jedna z nejlepších vysokých škol ve světě, různé vědecké výzkumné instituty ... a velmi mnoho vědců z Ruska. Tady je oblíbené místo známých významných vědeckých osobností světa pro jejich konference, probíhají zde setkání politiků, obchodníků... A o jednom takovém setkání chci právě vyprávět.

Měl jsem v devadesátých letech v Bostonu oblíbený hotel - „Regency Hyatt“. Když jsem tam tehdy

přijel naposledy z letiště, to první, co mne „praštilo“ do očí – nápisy ve výtahu v ruštině „Не курить!“ (Nekouřit!). Pochopil jsem, že v hotelu je mnoho Rusů, kteří, jak předpokládají američtí hoteloví manažeři, nechápou, co znamená nápis „No smoking!“ Možná si myslí, že Rusové tento nápis překládají jako „Nejezdit výtahem ve smokingu!“.

Portýr odnesl moje věci do pokoje, převlékl jsem se a pospíšil si do nižšího patra k bazénu, abych se stačil rozehrát a protáhnout svůj organizmus před vystoupením. Nastoupil jsem do výtahu a uviděl jsem ... Berezovského s Němcovem!

„Bože, jaké setkání!“ Pomyslel jsem si.

„Co tu děláš, máš vystoupení nebo jdeš k nám na fórum?“, zeptal se Boris Němcov, se kterým jsem se znal ještě z prezidentského tenisového klubu (Borise Jelcina).

Berezovskij mne pozdravil celkem zdrženlivě. Zjevně byl ještě uražen mým vyjádřením v „Moskevském komsomolci“. Přibližně asi rok před tímto setkáním začali mluvit o tom, že se v Rusku může rozpoutat nová vlna antisemitismu. Tehdy jsem v rozhovoru novináři řekl: „Není potřeba všechny židy porovnávat podle jedné šablony, například soudit o Žvaneckém (známý humorista) podle Berezovského!“

Ovšem, že Berezovskému moji odpověď ukázali.

Zeptal jsem se Borise, který není Abramovič, co je to za fórum? Odpověděl mi, že do Bostonu se sjeli mnozí ruští politici a byznysmeni. Všichni se zastavili v Regency Hyatt. Upřesnil, že dnes nadešel poslední den konference, večer bude závěrečný banket v restauraci. A jak řekl: „Budou tam všichni!“ Ne naléhavě, ale přesto mne pozval k účasti, jak je teď zvykem mluvit, na after-party. Já, samozřejmě, souhlasil. Jak jsem mohl odmítnout tu možnost, uvidět všechny!

Ale ještě mnohem více nečekané setkání proběhlo u samotného bazénu. Zpočátku se na mne pozorně a celkem dlouho díval takový nějaký postarší, šedivý playboy – Američan, celkem sportovní postavy – zestárlý James Bond. Zaujalo mne to: Proč se o mne zajímá zrovna Američan? V Americe mne přece znají pouze naši emigranti. A tento vypadal příliš aristokraticky, než aby byl emigrantem. Trefa – to musí být Američan! Přičemž vypadá, že je vzdělaný, a ne hloupý ... Oči přemýšlivé – není-li to někdo z místních vědců?

„James Bond“ zachytil můj udivený pohled, bylo mu nepříjemno za svůj netaktní zájem, přistoupil ke mně a velmi dobrou ruštinou mi položil pro mne omračující otázku:

„Promiňte, nejste vy Zadornov?“

„Odkud mne znáte?“

„Já vedu department studia Ruska v CIA.“

„Proboha, dříve by mne za takové setkání s vámi po návratu do Vlasti hrozila poprava nebo doživotí.“

„James Bond“ se neobyčejně přívětivě po hollywoodsky pousmál:

„Ale díky Bohu, časy se změnilly!“

„Odkud tak dobře umíte rusky?“

„Pracoval jsem mnoho let v Sovětském svazu jako vojenský atašé amerického velvyslanectví.“

„Oj, hlavní rezident!“

„Chcete kompliment?“

„Kdo by nechtěl dostat kompliment od CIA?“

„My podle zápisů vašich vystoupení studujeme psychologii Rusů.“

„Á, tak to za takovýto kompliment by mi hrozily hned dvě popravy!“

„Dobře, pravda, že se doby změnilly?“

„Ale proč jste v Bostonu vy? CIA je v podstatě ve Washingtonu, ne?“

„My“, ano, ano, tak to i řekl, vůbec neváhaje, s důrazem na slovo my, „MY pořádáme v Bostonu fórum ruských byznysmenů a politiků“.

Div jsem nespádl do bazénu. Tak proto jsou tu ti všichni Berezovští a Němcovové! A doby se přímo hodně změnilly, že ani na okamžik jeden z „síajejšníků“ neváhal mně, ruskému občanovi, říci přímo, že to oni zorganizovali „školení“ našich demokratů a budoucích oligarchů.

„A vy jste tu opět s vašimi vystoupeními?“ celkem upřímně se zajímal „síajejšník“.

„Copak v CIA něco neví?“ cítil jsem se téměř ponížěn za takový lhostejný vztah ke své osobě.

„Víte, chtěl bych zajít na váš koncert. Pozvete mne?“

„Jak mohu odmítnout pozvat agenta CIA na svoje vystoupení? Může se stát, že se mi již v životě taková možnost nenaskytne.“

Na vystoupení skutečně přišel i se svým pomocníkem. To mi dodalo vervu, štávu nebo jak by se řeklo dnes, dodalo mi to drajv. Oni seděli v první řadě, pomocník také dobře mluvil rusky a neustále za mnou něco stenografoval. Já jsem se při vystoupení přistihoval při tom, že moje kritika psychologie našich lidí se v této situaci podobá státní zradě. „James Bond“ měl pravdu – dobře, že se změnilly doby!

Jak je zvykem u Američanů, po vystoupení mi složil komplimenty. I když může být, že se mu přesto vystoupení líbilo, protože se smál tak bezprostředně, tak jak se smějí jen Američané a děti:

„Vy jste takový zajímavý člověk, dovolte mi, abych vás pozval vypít si se mnou šáleček čaje v hotelové restauraci. Mimochodem, bude tam banket z důvodu ukončení konference. Vy, zcela určitě, uvidíte mnoho vám známých lidí.“

A já jsem je skutečně viděl! Jak se bavili za peníze CIA! Vidět je, to bylo za všechny peníze! Chlapíci! Včas zavětrili, že je možné dojit nejen vlastní národ, ale ještě i CIA!

„James Bond“ se ukázal takovým, jak je i vlastní lidem kapitalistického myšlení, nejvzácnějším skrbíkem: Slíbil šáleček čaje a dodržel slíbené do slova a do písmene – ani housku nenabídl. I když by tomu, kdo pomáhá hlavním nepřátelům Ruska poznat psychologii ruského člověka, mohl ze štědrosti nabídnout aspoň zákusek.

Seděli jsme v samotném středu restaurace, a kolem nás procházeli neustále naši známí ruští demokraté. Jak mi řekl můj nový známý, a vůbec ne jako bůhvíjaké tajemství, leckdo z těchto „předáků“ ruského kapitalismu během fóra četl v Bostonu lekce. Jen jsem nepochopil, komu je četli.

Nejspíše lekcemi nazývali vystoupení před místními studenty. Za toto vystoupení dostávali až po 50 tisíci dolarech za jednu lekci! Mezi účastníky tohoto fóra byli i ti úředníci, kteří potom zaváděli v Rusku ... západní reformu vzdělávání!

Ten večer jsem prakticky uviděl na vlastní oči všechny ty odchovance CIA! A nikomu z nich nevadila moje přítomnost! Doba se nejen změnila - ale také se zbavila svědomí. Ti, co okrádali Rusko, se nestydí ani za krádeže, ani za zrady.

V souladu se svou „síejajšnickou“ manýrou, vyzvídat neustále a potajmu, můj nový „fanda“ a „ctitel“ zavedl rozhovor jakoby o ničem:

„Víte, pro nás je tak dobře, že studená válka skončila. My chceme, aby se Rusko stalo silné, jsme připraveni pro to udělat všechno.“

Takticky jsem dělal, jako že jsem tomu uvěřil. A začal mi vtírat tuto novou legendu, rozpracovanou v hlubinách CIA, zjevně ne bez jeho účasti:

„Proto jsme my také organizovali toto fórum vašich předních činitelů kultury a byznysu, aby se z nich potom stali důstojní ekonomové, politici, a aby se Rusko stalo naším plnocenným partnerem.“

I pro tentokrát jsem dělal, jako že jsem tomu uvěřil. Zpravodajec - špion, a v tomto okamžiku tak on i pracoval, se dobral k hlavní otázce:

„Michaile, my víme o Rusku téměř všechno, kdo zabil Starovojtovovou, kdo Listjeva...“

Na tomto místě jsem ho nemohl nepřebít:

„No, my také velmi dobře víme, kdo si je objednal. Oni jsou právě tady, mezi vašimi hosty na konferenci.“

„Síajejšník“ na chvíli zkameněl z mé bezprostřednosti. Ale jak se patří džejmsbondům, rychle se vzpamatoval:

„My všechno chápeme! Pouze jedno nechápeme, kdo bude nakonec následujícím prezidentem Ruska po Jelcinovi? Co si o tom myslíte vy osobně? Vždyť vy jste byl přece jen v přátelských vztazích s prvním ruským prezidentem.“

No tě pic, on ví o mně i tohle! Opravil jsem jej:

„Nepřátelili jsme se, ale znali jsme se. Hráli jsme jen tenis.“

„Vím, Koržakov o tom napsal ve své knize.“

Byl opravdovým profesionálem své profese. Znal téměř všechno. A také moje dnešní vystoupení jeho pomocník zastenografoval. Mohlo by se zdát, jaké jsou to u CIA zastaralé metody? Cožpak nemohli v utajení přede mnou, zapsat moje slova na svoje moderní digitální odposlouchávací? To znamená, že chtěli, abych viděl, jak to dělají, a abych pro každý případ věděl, že jsem zašpiněn spoluprací s CIA.

I když může být, že jsem příliš podezíravý. Já, bývalý sovětský občan - ani tehdy jsem nikomu nevěřil a ani teď. Pouze počátkem devadesátých jsem se ukázal jedním z mnoha hlupáků - uvěřil jsem v ruskou demokracii a těm, kdo si samozvaně začali říkat demokraté. Ale sláva Bohu, když jsem uviděl okolí ruského prezidenta, a uslyšel o čem mluví, co je vzrušuje, co je zajímá, pak jsem se nejen rozčaroval v nové moci, ale začal naše „liberály“ počítat ještě za mnohem větší zločince než sovětské

vůdce. Komunisté mne nikdy neoklamali – já jsem jim nevěřil. Ale demokratům jsem věřil, a oni mne oklamali. Zradili! Mimochodem, u demokratů zrada nebývá, u nich se zrada nazývá výhodnost, účelovost.

Komunisté klamali především sebe sama, protože mnozí z nich upřímně věřili v to, že staví světlou budoucnost. Ale demokraté věřili pouze ve svou vlastní osobní světlou budoucnost.

Ovšemže, slýchal jsem předtím něco málo o tom, že mnozí dnešní ruští politici – jsou nohsledi, odchovanci a žáci CIA. Ale potvrzeno do tohoto večera jsem to neměl. A teď a tady jsem TO uviděl na vlastní oči!

K nám přistoupil jeden z těch našich nejznámějších politiků té doby. S „Jamesem Bondem“ se objali jako dávní přátelé. Politik, se kterým jsem se také znal, mu poděkoval za skvěle organizované fórum, potom mne na minutku odvedl stranou a zašeptal mi:

„Bud' co nejopatrnější! Víš, kdo je to?“

„A to říkáš ty mně? Já, ve srovnání s tebou jsem nikdo. O tobě se přece mluví jako o budoucím možném vicepremiérovi!“

„Je pro tebe moc dobře, že se změnila doba!“

Přistoupil i Berezovskij, také děkoval svému hostiteli. Ale varovat mne před ničím nezačal. Pro něho vůbec neexistovalo žádných kritérií pro přátelství nebo zradu. Boris Abramovič věřil pouze v účelovost.

Přišla ještě jedna naše známá demokratka, nebudu ji schválně nazývat jménem, abych nepodrazil tuto krásnou a elegantní ženu. Ona nám s „síajejšníkem“ vyprávěla anekdotu, ze které „síajejšník“ ... začal rudnout! Přičemž ne hned, ale až když mu došel smysl. Však také znal ruský jazyk tak dostatečně dobře, aby zrudnul. Jak jsem se chechtal! Ani ne tak nad tou anekdotou, jako spíše nad tím, jak vehnala stud do tváře jednoho z hlavních nepřátel Vlasti. Svým smíchem jsem vyjádřil hrdost za naši ruskou ženu, která donutila začervenat se samotného „Jamese Bonda“!

Anekdota byla nejen hloupá, sprostá, ale také nepřístojná. I přesto ji nemohu nepředložit:

„Pinocchio masturboval, masturboval a shořel!“

I dnes, když si vzpomínám na tuto chvíli, v mé paměti vyplývá pomalu se červenající tvář „síajejšníka“ a jak sama se sebou spokojená ruská krasavice demokratka hrdě odchází od našeho stolku.

O mnohém, o velmi mnohém, jsme tehdy večer mluvili. Sláva Bohu, obsluha restaurace nám přinesla zdarma oříšky. Jinak bych zůstal tehdy nasycen jen řečmi. Můj spolubesedník agent se vracel zpět k věci, k tématu voleb v Rusku: Co si myslím o tom, kdo se stane příštím prezidentem? Myslím si, že jsem mu odpověděl docela důstojně:

„To ani nezkoušejte uhodnout! Náš nynější prezident někde kdesi po tenisu vypije pivečko s koňakem, přijde na něho snivá nálada ducha, k němu přijde jeho milovaná dcerka a řekne: 'Táto, hele je tady jeden chlapík, naše prachy slibuje uchovat a nás neobtěžovat. A má tě rád!' Boris Nikolajevič se dojme, a chlapík se stane novým prezidentem! Když už nic jiného, tak piár jeho čeládka organizovat umí! A kdo se ukáže tím chlápkiem, vaše počítače CIA nikdy nevypočítají, jako nevypočítaly, že ruské tanky po vašem bombardování vejdou jako první do Srbska.“

Musím říci, že „síajejšník“ se zamyslel. Dobře, že obsluha přinesla ještě novou porci oříšků - měl jsem aspoň co dělat.

Teď, po mnoha letech, si myslím, že tehdy proběhlo všechno právě nějak tak, jak jsem zavtipkoval. Už dávno jsem zaznamenal, že moje vtipy se uskutečňují častěji, než předpovědi známých jasnovidců.

Potom agent, ať už z tohoto, nebo něčeho jiného, se dojmul, objednal láhev červeného vína, popili jsme, a on mi povídal o svých předcích. Ukázalo se, že byli ruskými šlechtici-emigranty. Z počátku odjeli do Francie, po revoluci v 17. roce, a potom do USA. Celou dobu se mne snažil přesvědčit, že Rusko velice miluje a ctí svoje kořeny. A ovšemže udělá všechno, aby se vztahy mezi USA a Ruskem zlepšily, jako u rovnocenných partnerů. A netřeba věřit tomu, že by jako Amerika chtěla změnit Rusko ve svou kolonii. Pro ni je to nevýhodné.

V nějakém momentu se mi zazdalo, že „síajejšník“ po Rusku přímo teskní. Nakonec mi dal svoji vizitku a prosil, abych neváhal zavolat mu, jestliže ještě jednou přijedu do Ameriky. Ani on si nedovedl představit, že mne brzo zbaví víza do jeho demokracií se pyšnicí země.

A časy se změni ještě jednou. Mnozí z těch, kdo se zúčastnil tohoto fóra, se ocitli za mřížemi nebo byli zabiti v místních banditských přestřelkách. Pravda, někdo z nich se dostane až na samotný nejvyšší politický vrchol mezi elitu. Někdo bude privatizovat a podmete si pod sebe ropu, někdo jiný plyn ... někdo se bude zabývat firemními loupeživými nájezdy (corporate raider), a někdo se bude zabývat ... reformou vzdělání - ohlupováním celého Ruska!

Ano, už mnoho z účastníků tohoto fóra není mezi živými. Ne všem prospěly metody, které je naučila CIA. Ale nový prezident dodržel slovo a Rodinu nikdy urážet nenechával. A řečeno k věci, správně. Protože výše než jakýkoliv zákon musí být pevné chlapské slovo.

Udělal jsem odvetný krok, dal jsem „síajejšníkovi“ svoje moskevské telefonní číslo, aby mi okamžitě zavola, jestli přijede do Ruska. Nikdy jsem neviděl u nikoho z Američanů takové smutné oči jako u něho v tento okamžik:

„Mne, Michaile, do Ruska už mnoho let nepouštějí! Velmi se mi po Rusku stýská ...“

Zdroj: [Pulík](#)

Michail Zadornov vystupoval vždy naživo před diváky, jeho pořady nebyly montážemi. Velmi se zajímal o kvalitu vzdělávání v Rusku, častým tématem jeho vystoupení byla nejen jeho kritika, ale i uváděné příklady otázek, či odpovědí. Slavným se stal svou povídkou „Devátý vagon“. Proslaveným ještě více, se stal ostrými vtipy o Američanech, což ale jak sám uváděl, nebyla ani tak jeho zásluha, jako spíše těch, kdo jej parodoval. Podobně vznikl i jeho snad nejslavnější výrok o Američanech - Oni tupyje! (Oni jsou hloupi). Ale mluvil také o tom, že se vysmívá Američanům i proto, aby tohle v Rusku nebylo. Na rádiu Humor (Moskva) měl svůj pořad - kde komentoval některé aktuální události a odpovídal na otázky posluchačů - Neformat. Vydával satirické i humoristické knihy.

Jeho otec psal knihy o historii Dálného východu, a dostal za ně i Stalinovu cenu. Natočil několik filmů o ruské historii z vlastního pohledu, za vlastní prostředky a za ty, co byly shromážděny dárci. Např. „Prorocký Oleg. Nalezená realita“ (Вещий Олег. Обретённая быль) a „Rurik. Let sokola“ (Рюрик. Полёт сокола). Záznamy a různé sestřihy z jeho vystoupení a záznamy studia při vysílání na rádiu Humor - Neformat, lze shlédnout na stránce [Zador.tv](#).

Na protest proti diskriminaci ruského národního týmu na zimních olympijských hrách v roce 2002 (Salt Lake City) veřejně na obrazovce přeškrtnl americké vízum (podle jiných zdrojů mu bylo vízum „prostě“ odebráno se zákazem vstupu do USA, jak také říkal i proto, že jeho vystoupení přeložili).

Ostatně zákaz vstupu měl např. i na Ukrajinu, a to dokonce třikrát najednou, jak sám uváděl.

V březnu 2014 podepsal dopis na podporu postoje ruského prezidenta Vladimira Putina k přistoupení Krymu k Rusku .

[ZDE](#) si můžete přečíst všeobecné informace o něm:

Autor: Michail Zadornov

Překlad: Bedřich Vinopalník

Zdroj: <https://outsidermedia.cz>